

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

ΑΜΗΝ

Προσευχές στο Κενό

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

ΑΜΗΝ

Προσευχές στο Κενό

Διηγήματα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 575

Μισέλ Φάις, *Αμήν. Προσευχές στο Κενό*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Νάντια Κουτσουρούμπα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Coryright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μισέλ Φάις, Αθήνα, 2024

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2024

Κ.Ε.Τ. Ζ494 Κ.Ε.Π. 279/24

ISBN 978-618-07-0807-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΜΑΡΚΟΣ: Ακούγεται πολλή ησυχία...

ΜΙΣΣΕΛ: Φοβάσαι την ησυχία;

ΜΑΡΚΟΣ: Μόνο λίγο, όταν έχω ξυπνήσει.

30/1/2023, 16:35

1.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Δεν είναι για χάχανα, ούτε όμως και για οδυρμό. Κάποιες φορές πιστεύεις πως χρειάζεσαι πνευματικό ή εξορκιστή. Κάποιες άλλες γυμναστική ή ψυχανάλυση. Κάποιες άλλες, τέλος, ότι επείγει να παρατήσεις τη δουλειά σου, να χωρίσεις, ταυτόχρονα, από γυναίκα και ερωμένη, να μπεις σ' ένα αεροπλάνο και να εξαφανιστείς (μπορεί, ανομολόγητα, να εύχεσαι να πέσει το αεροπλάνο). Αμήν.

2.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Μετά το πρώτο σοκ αρχίζεις να γελάς. Στην αρχή σκάει το χειλάκι σου, μετά υπομειδιάς αμήχανα, κατόπιν γελάς με κρύα καρδιά. Και κάποια στιγμή, εκεί που δεν το περιμένεις, διπλώνεσαι στα δύο από τα γέλια. Ξεκαρδίζεσαι. Αφού, κατά βάθος, αυτό που σου συμβαίνει είναι αστείο. Τρομακτικά αστείο. Σκέφτεσαι, αν πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου, μπορεί και να μην πεθαίνεις πραγματικά. Αφού ο καθένας τον θάνατό του πεθαίνει. Όπως, συμμετρικά, τη ζωή του ζει – όπως τη ζει, όσο τη ζει. Εξάλλου ο θάνατος του καθενός είναι μια ατομική υπόθεση. Άλλος φεύγει από αρρώστια, άλλος από γήρας, άλλος από ατύχημα. Εσύ έχεις την αίσθηση ότι, στον βαθμό που αντικαθιστάς έναν άλλον στην ανυπαρξία, στη δεύτερη ζωή, στο «πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά» και τα παρόμοια, είσαι υποχρεωμένος ν' ακολουθήσεις και τον τρόπο που αυτός-εσύ εγκαταλείπει τα εγκόσμια. Μια και έξω; Με φρικτούς πόνους; Ολομόναχος σε γηροκομείο; Σπίτι του, έχοντας πλάι του οικεία πρόσωπα; Πεταμένος στην άκρη του δρόμου – χτυπημένο σκυλί από μεθυσμένο οδηγό; Αμήν.

3.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Στην άκρη της γλώσσας σου έχεις πέντε ερωτήσεις. Πρώτον, μπορείς να μάθεις τίνος τον θάνατο αναλαμβάνεις; Δεύτερον, υπάρχει η δυνατότητα να συναντήσεις αυτόν που θα αντικαταστήσεις κάτω από τη γη; Τρίτον, από τη στιγμή που πεθαίνεις για λογαριασμό ενός άλλου, μπορείς να επιλέξεις να πεθάνεις στον ύπνο σου; Τέταρτον, μπορείς αντίστοιχα κι εσύ να βρεις κάποιον διαθέσιμο νεκρό, ο οποίος να πεθάνει στη θέση σου, ώστε να μετακυλίσεις τον αλλότριο θάνατο από πάνω σου; Πέμπτον, και κρισιμότερο, ποιος είναι ο λόγος που σου έτυχε, αν σου έτυχε και δεν το προκάλεσες, αυτό το συμβάν (αν μπορείς να χαρακτηρίσεις συμβάν αυτό το συμβάν); Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Μετά το πρώτο ξάφνιασμα ανατριχιάζεις. Αισθάνεσαι όπως η μάνα, ο πατέρας, η αδελφή, η γυναίκα, το παιδί εκείνου του οποίου πληρώνεις (ή αδειάζεις;) τη θέση στο πώς να το χαρακτηρίσεις; Λάκκο; Μηδέν; Επέκεινα; Τραγέλαφο; Μετά σε πιάνει κάτι σαν παράπονο. Βουρκώνεις. Μυξοκλαίς. Κλαις μ' αναφιλητά. Με την ανάστροφη του χεριού σου σφουγγίζεις τα πρησμένα μάτια σου.

Στη συνέχεια, αναλόγως της διάθεσής σου, νανουρίζεις το κεφάλι σου σαν νήπιο που έχει πλαντάξει στο κλάμα. Όχι πάντα. Άλλοτε λικνίζεσαι κι άλλοτε αυτοχαστουκίζεσαι. Στην πρώτη περίπτωση, στερεώνεις απαλά τη μούρη σου στις παλάμες σου και την κουνάς πέρα δώθε. Τη θωπεύεις. Της λες γλυκόλογα. Την παρηγορείς. Στη δεύτερη, πιάνεις το κεφάλι σου με τα χέρια σου και του ρίχνεις σβουριχτά χαστούκια. Ισιώνεις το κεφάλι σου, το ευθυγραμμίζεις και ξαναρχίζεις. Βουίζουν τ' αυτιά σου. Αυτοραπίζεσαι όσο αντέχεις. Κάποια στιγμή ζαλίζεσαι. Κάθεσαι. Μετά από ώρα ξεχνάς και τα χάρδια και τους μπάτσους. Τότε βουλιάζεις σε μια απάθεια. Σαν τον φακίρη στα καρφιά. Σαν τον υπνοβάτη που επιστρέφει στο κρεβάτι του. Σαν τον ναρκωμένο πριν τον βάλουν στο χειρουργείο. Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Ξαφνικά αρχίζεις να τρέχεις. Χωρίς να ξέρεις για ποιο λόγο. Σαν κάποιον που παίρνουν τα ρούχα του φωτιά και τρέχει προς το ποτάμι ή τη λίμνη (όχι, θάλασσα δεν θα υπάρχει στο σημείο όπου θα βρίσκεσαι). Σαν τον λαγό που τον ξετρυπώνουν τα κυνηγόσκυλα και τον σπρώχνουν στο πεδίο βολής των αφεντικών τους. Σαν τον ταλαίπωρο εμποράκο που βρέθηκε σε ανάγκη, δανείστηκε με ασύλληπτο επιτόκιο από τοκογλύφους και τώρα τον τρέχουν με τη γλώσσα έξω οι μπράβοι τους – σε πρώτη δόση να τον κάνουν ασήκωτο και, αν σε δυο βδομάδες δεν γυρίσει πίσω κεφάλαιο και τόκους, να τον μπαζωμένο στο πουθενά. Αμήν.

4.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Όχι όπως ο πυροσβέστης πέφτει στο πύρινο μέτωπο για να σώσει κάποιον περικυκλωμένο από φωτιά ή όπως ο ναυαγοσώστης βουτάει στη θάλασσα για να σώσει αυτόν που πνίγεται ή όπως ένας πατέρας χαρίζει το ένα του νεφρό στο νεφροπαθές παιδί του ή όπως ένα σκυλί ορμάει με αυτοθυσία πάνω στον κλέφτη με το μαχαίρι για να σώσει αυτόν που το φροντίζει. Κάποιες φορές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Όπως ένας νεκρός βγάζει το χέρι από τον τάφο και τραβάει το κοράκι από το φτυάρι. Το παρασύρει, με τη βούληση του Πουθενά, στον λάκκο, ώστε συγγενείς και φίλοι να πάψουν επιτέλους να παριστάνουν τους απαρηγόρητους για τα μάτια του κόσμου, ενώ μέσα τους σκυλοβαριούνται και βιάζονται να τελειώσει θάψιμο και τελετή. Τέρατα! Να επιστρέψουν κάποτε στη ρουτίνα τους, στη ρουτίνα των ζωντανών και στην τερατώδη λήθη τους. Γαμώ τον Πλούτωνά τους μέσα γαμώ. Θα τον σκεφτούν τουλάχιστον αυτή τη στιγμή; Την τελευταία στιγμή. Την έσχατη. Την αμετάκλητη. Την αδιάστατη. Γαμώ! Αμήν.

5.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Τότε ξυπνάς όπως ξυπνάει ένας νεκρός (πώς ξυπνάει ένας νεκρός;), τεντώνεσαι όπως τεντώνεται ένας νεκρός (πώς τεντώνεται ένας νεκρός;), παλεύεις να θυμηθείς κάποιο όνειρο (πώς θυμάται ή ονειρεύεται ένας νεκρός;), πλένεις το πρόσωπο και τα δόντια σου μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου (πώς τα πλένει ένας νεκρός;), πίνεις τσάι ή καφέ και τσιμπολογάς ένα τοστ ή λίγο κέικ (πώς πίνει και τσιμπολογάει ένας νεκρός;) και πάει λέγοντας, μέχρι να πέσεις πάλι για ύπνο (πώς πέφτει, αλήθεια, για ύπνο ένας νεκρός;) και φτου κι απ' την αρχή. Αμήν.

6.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Συγκεκριμένα, από τότε που συνέβη αυτό που συνέβη ή αυτό που δεν συνέβη, αλλά ήταν σαν να συνέβη, από τότε που άκουσες αυτό που άκουσες ή αυτό που δεν άκουσες, αλλά ήταν σαν να το άκουσες, από τότε που είπες αυτό που είπες ή αυτό που δεν είπες, αλλά ήταν σαν να το είπες, από τότε που σκέφτηκες αυτό που σκέφτηκες ή αυτό που δεν σκέφτηκες, αλλά ήταν σαν να το σκέφτηκες, από τότε που ονειρεύτηκες αυτό που ονειρεύτηκες ή αυτό που δεν ονειρεύτηκες, αλλά ήταν σαν να το ονειρεύτηκες (ή μήπως σαν να σ' ονειρεύτηκες);), άρχισες πλέον να περιμένεις τα πάντα, ώσπου κατέληξες να περιμένεις το τίποτα. Αμήν.

7.

Κάποιες στιγμές νιώθεις ότι πεθαίνεις στη θέση ενός άλλου. Η ζωή είναι ένα όνειρο. Από σένα εξαρτάται όχι μόνο πώς και αν θα ξυπνήσεις, αλλά κι αν θα ξανακοιμηθείς. Αμήν.